

РЕШЕНИЕ

№ 9168

гр. София, 19.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 17.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3324** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 149, ал. 5 от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

Делото е образувано по В. А. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. А. Ч., с която се иска прогласяване на НИЩОЖНОСТ на Решение № 1040-21-475/02.08.2023г., на Директора на ТП на НОИ С. –град.

Предмет на разглеждане е единствено искането на В. И. за обявяване нищожността на решението на Директора на ТП на НОИ С. град, която може да бъде заявена без ограничение във времето, доколкото сроковете за обжалване на административния акт са изтекли преди подаване на жалбата.

В жалбата се излагат аргументи за нищожност на административния акт. Излагат се съображения свързани с нарушения на административнопроизводствените правила довели до нищожност, като се твърди, че административния орган не е извършил служебна проверка на всички факти и обстоятелства, което е повлияло и на преценката на органа при взимане на съответното решение. Твърди се, че като административния орган не е установил фактите свързани с това дали жалбоподателката е работила действително в процесното дружество, то с това бездействие е допуснал съществено нарушение на административните правила, толкова съществено, че същото следва да се приравни с липса на волеизявление. В съдебно заседание, жалбоподателката се представлява от адв. И., който поддържа жалбата по изложените в нея аргументи. Претендира разности.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, по аргументи изложени в

становище по административната преписка. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Решение № 1040-21-475/02.08.2023г., на Директора на ТП на НОИ С. –град са била оставени без уважение жалбите на В. А. И. срещу Разпореждане № 214-00-11156-5/23.06.2023г. на длъжностното лице на осигуряването за безработица, като неоснователна и срещу Разпореждане № 214-00-11156-6/23.06.2023г. на длъжностното лице на осигуряването за безработица, като неоснователна.

Решение № 1040-21-475/02.08.2023г., на Директора на ТП на НОИ С. е било връчено на жалбоподателката на 11.08.2023г.

Жалбата до АССГ е депозирана на 22.03.2024г. с посочените искания за обявяване на нищожност на административния акт.

Съгласно трайната съдебна практика /напр. решение № 333 от 9.01.2018г. на ВАС по адм. д. № 4914/2017г., решение № 2742 от 24.02.2012г. на ВАС по адм.д. № 6335/2011г. и др./ доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1) Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2) Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3) Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4) Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание, би довело до нищожност на посоченото основание. 5) Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

Атакуваното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1 от КСО, видно от представената заповед № 1712/17.08.2015г. /л. 28/, с която Т. Б. е бил назначен на длъжност Директорът на ТП на НОИ С. град.

Разпорежданията от № 214-00-11156-5/23.06.2023г. и № 214-00-11156-6/23.06.2023г. 09.02.2022г. също са издадени от компетентен орган – М. Б. – главен експерт по

осигуряването, съгл. Заповед №1015-21-17/27.01.2023г. на Директор на ТП на НОИ С.- град /л.37/.

Не са налице други съществени пороци на атакуваното решение, които да водят до неговата нищожност. Актът е издаден в предвидената от закона писмена форма, съдържа ясни мотиви, от които е видна волята на административния орган. Решението на Директора на ТП на НОИ С.- град, както и потвърдените с него разпореждания са издадени в изпълнение на предвидените в КСО законови основания при спазване на условията и реда за това, съгл. КСО. Не са налице толкова съществени процесуални нарушения, които да опорочават акта до степен на неговата нищожност.

Изложените в жалбата твърдения за нищожност- не се споделят от съдебния състав. Те са насочени към доказателствената обезпеченост на атакуваното решение и са относими към проверка на материалната законосъобразност на административния акт. Следва да се посочи, че липсва твърдяното основание за прогласяване на нищожност на акта, тъй като в хода на административното производство са били събрани достатъчно относими писмени доказателства, сочещи, че извода на административния орган, че дружеството „КСК.ТРАНС“ ЕООД за периода 01.01.2015г. до 31.01.2017г. и от 15.02.2017г. до 30.04.2020г. не е осъществявало търговска дейност, което е прието като основание за заличаване на данните по отношение на жалбоподателката по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, тъй като същата не е била осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и не е отговаряла на изискванията на чл.54а от КСО. Съответно, на лицето неоснователно е било заплатено парично обезщетение за безработица за периода от 04.09.2017г. до 16.10.2017г. и от 17.11.2017г. до 16.11.2018г. В тази връзка са издадени и задължителни предписания № ЗД-1-21-01320691/13.03.2023г. /л.112/ от контролен орган при ТП на НОИ - С. град за заличаване на подадените данни по чл. 5. ал. 4 от КСО от КСК.Т.“ ЕООД за поименно посочени в предписанията лица. вкл. и за В. А. И., за периодите от 04.09.2017г. до 16.10.2017г.; от 17.10.2017г. до 15.11.2017г. Задължителните предписания са връчени на 22.03.2023г. /л.70 от делото/, не са обжалвани и са влезли в сила. В тази връзка, са заличени и данните по чл. 5. ал. 4 от КСО, подадени от дружеството за В. А. И., за периодите от 04.09.2017г. до 16.10.2017г.; от 17.10.2017г. до 15.11.2017г. Установената липса на осъществена търговска дейност на „КСК.ТРАНС“ ЕООД в посочените периоди, безспорно установява и фактическите заключения на административния орган, че В. А. И., не е осъществявала трудова дейност в това дружество за процесните периоди. Всичко това сочи, че административния орган е извършил необходимата проверка и е събрал фактите относими към изясняване на спора, предвид на което и възраженията насочени към пороци във волята на органа базиращи се на липса на доказателства са неоснователни.

По изложените съображения атакуваното решение е валидно, а жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, разноски се дължат на ответника, които са своевременно претендирани. В този случай присъждане на юрисконсултско възнаграждение е уредено в нормата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК, във връзка чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, поради което следва да се присъдят разноски в минималния предвиден размер от 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III отделение, 79 състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на В. А. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] с която се иска прогласяване на НИЩОЖНОСТ на Решение № 1040-21-475/02.08.2023г., на Директора на ТП на НОИ С. –град.

ОСЪЖДА В. А. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на ТП-С. град на НОИ направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.